

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Aleksander Stępkowski

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie z odwołania M. R.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa [...] z dnia 29 marca 2023 r.
w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu
na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie,
ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2022 r., poz. 847,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 23 sierpnia 2023 r.,

**uchyla zaskarżoną uchwałę i przekazuje sprawę do ponownego
rozpatrzenia Krajowej Radzie Sądownictwa.**

UZASADNIENIE

Uchwałą nr [...] z 29 marca 2023 r. Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: „KRS”
lub „Rada”), na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej
Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2021, poz. 269; dalej: „u.KRS”), postanowiła nie
przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie M. R.
(dalej: „odwołująca się”, „skarżąca”) do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego

sądu okręgowego w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2022 r., poz. 847.

Na jedno wolne stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2022 r. pod poz. 847, zgłosiły się:

1. A.B. – sędzia Sądu Okręgowego w W.,
2. M.R. – sędzia Sądu Okręgowego w W.

W związku z cofnięciem zgłoszenia przez A.B. Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr [...] z 11 października 2022 r. umorzyła postępowanie wszczęte w sprawie z jej zgłoszenia.

Na posiedzeniu w dniu 27 marca 2023 r. podczas głosowania członkowie zespołu Krajowej Rady Sądownictwa na M.R. nie oddali głosów „za”, przy 2 głosach „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”. W wyniku głosowania, zespół przyjął stanowisko o nierekomendowaniu Krajowej Radzie Sądownictwa M.R. na jedno wolne stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie. W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wskazano, że w ocenie zespołu wniosek taki jest w pełni uzasadniony treścią załączonej oceny kwalifikacji, informacjami dotyczącymi posiadanego przez kandydatkę doświadczenia zawodowego, w tym doświadczenia w stosowaniu przepisów prawa, a także opinią Kolegium Sądu Apelacyjnego w Warszawie.

Rada stwierdziła, że kandydatka spełnia wymagania ustawowe, określone w art. 64 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2023, poz. 217). W uzasadnieniu wskazano ponadto, że Krajowa Rada Sądownictwa dokonała jej oceny, kierując się kryteriami, wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym: oceną kwalifikacyjną, doświadczeniem zawodowym kandydatki, opiniami służbowymi, a także poparciem środowiska sędziowskiego.

Rada wskazała, że o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej M.R. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności: wnioski płynące z uzyskanej oceny kwalifikacji, stosunkowo krótki staż na stanowisku sędziego sądu okręgowego, a także przeciętne wyniki orzecznicze.

W ocenie Rady powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia KRS 29 marca 2023 r. na M.R. 3 głosy „za”, przy 3 głosach „przeciw” i

8 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 14 głosów). W związku z tym kandydatura skarżącej nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Skarżąca pismem datowanym na 26 maja 2023 r. wniosła odwołanie od powyższej uchwały zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej uchwale zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, to jest:
 1. art. 327¹ § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (zwanego dalej: „k.p.c.”) oraz art. 42 u.KRS poprzez wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia zaskarżonej uchwały oraz niewskazanie całokształtu okoliczności, którymi kierowała się Rada przy podejmowaniu uchwały o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie skarżącej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie – zarzut nr 1.
 2. art. 33 ust. 1 u.KRS. – poprzez niewyjaśnienie istoty sprawy, wskutek czego skarżoną uchwałą podjęto bez wszechstronnego rozważenia okoliczności wynikających z wszystkich zebranych w sprawie dokumentów, kierując się jedynie wypaczonym sensem subiektywnie wybranych krótkich fragmentów tj. dwóch zdań wyrwanych z kontekstu pozytywnej oceny kwalifikacji skarżącej jako sędziego sporządzonej przez sędziego wizytatora w stanie spoczynku z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych sędziego Sądu Apelacyjnego w [...] A. K., która to końcowa ocena wizytatora w podsumowaniu wskazuje, że „W świetle powyższego nie ma wątpliwości, że Pani Sędzia M.R. daje gwarancję należytego pełnienia funkcji orzeczniczych na poziomie sądu apelacyjnego. Z tych wszystkich powodów po przeprowadzeniu analizy pracy Pani Sędziego stwierdzam, że zasługuje na ocenę pozytywną (str. 130)”. Ocena Krajowej Rady Sądownictwa w zupełności pominęła szerszy kontekst wypowiedzi i końcowej oceny sędziego wizytatora, w której zawarto ww. wybrane fragmenty wypowiedzi, a nadto tym fragmentom nadano jeszcze negatywne znaczenie, co w konsekwencji spowodowało błędną interpretację wypowiedzi sędziego wizytatora.
- Dodatkowo Krajowa Rada Sądownictwa w uzasadnieniu stwierdziła, że uwzględniła także opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...],

która ogólnie jest pozytywna, i mimo tej deklaracji jednak tę opinię arbitralnie zdezwuowała, a w efekcie pominęła wniosek zawarty w opinii Kolegium. Niewątpliwie tego rodzaju sprzeczności świadczą o tym, że nie został dochowany obowiązek podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy.

Na tej płaszczyźnie nieuprawniona interpretacja wypowiedzi, ograniczona tylko do subiektywnie wybranych fragmentów, które zostały niewłaściwie i stronniczo zinterpretowane, bez rozważenia okoliczności wynikających z całokształtu i ogólnej oceny kwalifikacji sporządzonej przez sędziego wizytatora oraz bardzo dobrej opinii przełożonych w tym Prezesa Sądu Okręgowego w W., Przewodniczącej Wydziału, a także wyników głosowania Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] – ogólnej oceny pozytywnej, oznacza, że Rada podejmując uchwałę nie kierowała się faktycznie przesłankami określonymi w ustawie – zarzut nr 2.

3. art. 35 ust. 2 u.KRS – poprzez wadliwe uznanie, że odwołująca nie spełnia przyjętych przez Krajową Radę Sądownictwa kryteriów ustawowych takich jak: kwalifikacji merytorycznych oraz doświadczenia zawodowego dającego rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego (*vide* III kryteria oceny kandydatki przyjęte przez Krajową Radę Sądownictwa pkt 3, strona 7 uzasadnienia uchwały) pomimo, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy świadczy o tym, że w przyjętych przez Radę kryteriach odwołująca się spełnia je w stopniu całkowitym, a w tym zakresie również poprzez zaniechanie przez Krajową Radę Sądownictwa przekonującego przedstawienia wyniku zastosowania przyjętych kryteriów, a w konsekwencji zupełnie arbitralne i dowolne uznanie, że odwołująca się nie daje rękojmi należytego wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego – zarzut nr 3.
4. art. 42 ust. 1 u.KRS – poprzez nienależyte uzasadnienie zaskarżonej uchwały i wyjaśnienie motywów, jakie legły u jej podstaw, a w szczególności przez niewskazanie przyczyn, dla których Krajowa Rada Sądownictwa nie podzieliła wniosków przedstawionych przez sędziego wizytatora Sądu Apelacyjnego

w [...] w stanie spoczynku A.K. w ocenie kwalifikacyjnej, w szczególności co do tego, że dorobek zawodowy odwołującej, siedemnastoletni staż pracy ogółem jako sędziego, w tym siedmioletni jako sędzia sądu okręgowego (nieprzerwane od początku kariery orzekanie w pionie pracy i ubezpieczeń społecznych od 15 maja 2006 r.), w tym od 11 lutego 2016 r. do chwili obecnej w Sądzie Okręgowym w W. VII Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zarówno w I jak i II instancji – instancji odwoławczej, w tym tytuł naukowy dr nauk prawnych z zakresu prawa pracy, rozprawa doktorska pt. „[...]” złożona w Instytucie Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk w dniu [...] 2010 r., pełnienie nieprzerwanie funkcji Przewodniczącej Wydziału i funkcji Zastępcy Przewodniczącej Wydziału oraz doświadczenie życiowe w pełni uprawniają ją do ubiegania się o stanowisko sędziego sądu apelacyjnego i uzasadniają przekonanie, że powierzone obowiązki będzie wykonywała starannie oraz rzetelnie, jak również nie wskazanie przyczyn dla których Krajowa Rada Sądownictwa nie wzięła pod uwagę pozytywnych opinii przełożonych oraz poparcia udzielonego jej przez środowisko sędziowskie, to jest Kolegium Sądu Apelacyjnego – zarzut nr 4.

Skarżąca wskazała, że powyższe uchybienia w jej ocenie niewątpliwie mają istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem sfera motywacyjna uchwały w zakresie, w jakim dyskwalifikuje kandydaturę odwołującej, nie została w istocie ujawniona, a zatem uniemożliwia to weryfikację uchwały pod względem jej zgodności z prawem, a w konsekwencji i kontrolę sądową.

5. art. 42 ust. 1 w zw. art. 35 ust. 2 u.KRS – poprzez zaniechanie uzasadnienia nieuwzględnienia takich kryteriów jak uzyskany tytuł naukowy doktora nauk prawnych w przydatnej dziedzinie prawa dla orzecznika sądu apelacyjnego, prowadzenia zajęć dydaktycznych m.in. dla radców prawnych i aplikantów radcowskich, Państwowej Inspekcji Pracy, opinii Prezesa Sądu Okręgowego w W. oraz opinii Przewodniczącej VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, których zastosowanie przemawiałoby na rzecz odwołującej się – zarzut nr 5,

a w konsekwencji zupełnie arbitralne i dowolne uznanie, że odwołująca się nie daje rękojmi należytego wykonywania obowiązków orzecznich na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego.

6. naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

1. art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez naruszenie zasady zaufania obywatela do państwa, będącej elementem zasady demokratycznego państwa prawnego, w wyniku pominięcia całokształtu okoliczności przemawiających za przedstawieniem Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie odwołującej się do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie i kierowania się zniekształconym sensem wypowiedzi sędziego wizytatora oraz nadinterpretacją wyników głosowania Kolegium Sądu Apelacyjnego – zarzut nr 6,
2. art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez naruszenie prawa obywatela korzystającego z pełni praw publicznych w postaci dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach – zarzut nr 7.

Skarżąca wskazała, że szereg uchybień przepisów prawa mających istotny wpływ na wynik sprawy, w kontekście uznania przez Radę, że odwołująca spełnia wszystkie kryteria ustawowe i posiada pozytywną opinię ocenę kwalifikacji sporządzoną przez, sędziego wizytatora i bardzo dobrą opinię przełożonych prowadzi do wniosku, że zaskarżona uchwała narusza również konstytucyjną zasadę zaufania obywatela do państwa oraz pozostające pod konstytucyjną ochroną prawo równego dostępu do służby publicznej.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie uchwały w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Radzie.

Rada nie złożyła odpowiedzi na przedmiotowe odwołanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wywiedzione w niniejszej sprawie odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności odnieść należy się jednak do samej istoty postępowania w przedmiocie kontroli legalności uchwał KRS prowadzonej

przez Sąd Najwyższy. W myśl art. 44 ust. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego wyłącznie z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem. Chodzi w tym przypadku zarówno o zgodność z przepisami prawa materialnego, jak i procesowego (wyrok Sądu Najwyższego z 29 lipca 2014 r., III KRS 12/14). Podstawy odwołania nie mogą zatem stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyrok Sądu Najwyższego: z 8 października 2014 r., III KRS 45/14; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18).

Odwołanie od uchwały KRS wniesione na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS może prowadzić wobec tego jedynie do formalnej kontroli stosowania przez Radę reguł postępowania dotyczących przestrzegania prawem określonych kryteriów i procedur postępowania (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1993 r., III AZP 20/93, a także wyrok Sądu Najwyższego: z 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16; z 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; z 27 marca 2019 r., I NO 8/19).

W tak ukształtowanej procedurze weryfikacyjnej, poza kognicją Sądu Najwyższego pozostaje dokonywanie merytorycznej oceny kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie (wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2021 r., I NKRS 64/21). To zadaniem Krajowej Rady Sądownictwa jest bowiem rozpatrzenie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i dlatego Sąd Najwyższy nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16 i przywołane tam orzecznictwo). Sąd Najwyższy nie dokonuje zatem merytorycznej oceny kandydatów. W wyroku z 13 lipca 2012 r. Sąd Najwyższy wyraźnie stwierdził, iż „ocena przydatności kandydata należy do Rady” (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12).

Podkreślić należy, że takie postrzeganie roli Sądu Najwyższego w procesie oceny uchwał KRS znajduje także odzwierciedlenie w judykaturze Trybunału Konstytucyjnego, w której wyraźnie podkreśla się, że przedmiotem kognicji Sądu Najwyższego pozostaje wyłącznie formalny aspekt dostępu do służby związany z przestrzeganiem przez Radę przyjętych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby

z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż jakakolwiek ingerencja w tę szczególną postać władztwa przynależnego Radzie skutkowałaby naruszeniem art. 179 Konstytucji RP (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK ZU 2008, nr 4, poz. 63).

Przechodząc do oceny podniesionych w odwołaniu zarzutów, jakkolwiek sformułowanych osobno jako zarzuty naruszenia wyszczególnionych w *petitum* odwołania przepisów, jednak pozostających ze sobą w takim związku, że uzasadnione jest ich omówienie i ustosunkowanie się do nich łącznie. Sprowadzają się one bowiem do zarzutu braku wszechstronnej oceny kandydatury skarżącej, czego źródłem – w ocenie odwołującej się – było wybiórcze odniesienie się do zgromadzonego w sprawie materiału, w szczególności do oceny kwalifikacji skarżącej.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 u.KRS, Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21; 2 lutego 2022 r., I NKRS 170/21). Uzupełnieniem tego przepisu jest art. 35 ust. 2 u.KRS, który stosowany także w postępowaniu przed Radą, nakazuje przy podejmowaniu uchwały, o której stanowi art. 33 ust. 1 u.KRS, brać pod uwagę doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia oraz opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2021 r., I NKRS 64/21).

Biorąc pod uwagę treść odwołania i podniesionych zarzutów w pierwszej kolejności odnieść się należy do oceny kwalifikacji skarżącej. Została ona

przedstawiona przez Radę na s. 5-6 uchwały KRS. Po pierwsze, opinia wizytatora była pozytywna, a wskazane w jej treści uchybienia nie były liczne ani poważne, a także nie wpływały – co wprost wskazał wizytator – na ogólną pozytywną ocenę kandydatki. Nie ma zatem w niniejszym postępowaniu podstaw do tego, aby z tak przedstawionej opinii wyprowadzić wniosek, że odwołująca się nie daje należytej rękojmi do powołania na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego, pomimo tego, że wizytator wskazał, że taką gwarancję kandydatka daje. Dokonana przez KRS analiza oceny kwalifikacji, biorąc pod uwagę treść uzasadnienia, wskazuje zatem na fragmentaryczność i wybiórczość działania Rady w tym zakresie. Podkreśla to uwypuklenie w treści uzasadnienia zaskarżonej uchwały jedynie negatywnych elementów oceny kwalifikacji, pomimo wcześniejszego przytoczenia szczegółowych wyników oceny kwalifikacji (s.5 uchwały KRS), które są jednoznacznie pozytywne. Działanie Rady w tym zakresie powinno mieć charakter analityczny. Rada powinna – zachowując rzetelność postępowania – odwołać się do konkretnych danych znajdujących się w aktach osobowych dotyczących np. stabilności orzecznictwa czy współczynnika załatwialności spraw. W niniejszej sprawie tego obowiązku KRS nie dopełniła.

Skarżąca zarzuca także pominięcie przez Radę opinii Kolegium Sądu Apelacyjnego w W. mimo wskazania przez Radę, że została ona uwzględniona. Zarzut ten jest uzasadniony. Decyzja kolegium, jak każdego organu kolegialnego zapada w postaci uchwały, która w ocenianym przypadku była pozytywna. Nie zmienia tego fakt, że nie zapadła jednomyślnie. Analiza postępowania przed KRS wskazuje, że Rada w rzeczywistości nie uwzględniła opinii Kolegium, mimo wzmiankowania o tym w treści uchwały. Przede wszystkim w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały nie wskazano, dlaczego nie uwzględniono opinii Kolegium, stwierdzając jedynie na s. 7, że „członkowie Kolegium, przynajmniej w części, mieli wątpliwości wobec kandydatury Pani M.R. ubiegającej się o stanowisko sędziego sądu apelacyjnego”. Podkreślić raz jeszcze należy, że w świetle wyników głosowania – opinia kolegium była jednoznacznie pozytywna.

Odnosząc się do zarzutu wadliwego – w ocenie skarżącej – uznania przez Radę, że nie spełnia ona przyjętych przez KRS kryteriów ustawowych takich jak: kwalifikacje merytoryczne oraz doświadczenie zawodowe dające rękojmię

należytego wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego wskazać należy na dwie okoliczności. KRS wskazała, że skarżąca spełnia kryteria formalne wyboru (s. 6 uchwały), co także zostało wskazane w uzasadnieniu odwołania. Rada uznała jednak, że wnioski płynące z uzyskanej oceny kwalifikacji, stosunkowo krótki staż na stanowisku sędziego sądu okręgowego, a także przeciętne wyniki orzecznicze nie pozwalają – w ocenie Rady – na przedstawienie kandydatury odwołującej się Prezydentowi RP. W ocenie Sądu Najwyższego Rada nienależycie wyjaśniła na s. 6-7 uchwały KRS okoliczności, które zdecydowały o tak przyjętych wnioskach, co może być powodem powstania wątpliwości u postronnego obserwatora co do rzetelności przeprowadzonej procedury weryfikacyjnej.

Artykuł 42 ust. 1 u.KRS nie określa wprost wymaganej treści uzasadnienia uchwał nominacyjnych KRS. Nie powinno jednak ulegać wątpliwości, że ustawodawca nie przyzwala przez to Radzie na arbitralność (wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 2022 r., I NKRS 147/21). Swoboda wyboru kandydatów, którzy zostaną przedstawieni Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest nieograniczona, a wyboru kandydatów nie można odrywać od ustawowych przesłanek czy zgromadzonej w sprawie dokumentacji (wyrok Sądu Najwyższego z 25 maja 2021 r., I NKRS 49/21). Podkreślić należy, że celem uzasadnienia jest wykazanie, że uchwała została podjęta po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13).

W przedmiotowej sprawie, uzasadnienie zaskarżonej uchwały – w szczególności w części dotyczącej okoliczności, które zdecydowały o nieprzedstawieniu kandydatury odwołującej się Prezydentowi RP – nie dają podstaw do tego, aby przyjąć, że ocena została dokonana w sposób wszechstronny. Rada wskazała, że kierowała się stażem pracy na stanowisku sędziego sądu okręgowego, wnioskami płynącymi z oceny kwalifikacji oraz przeciętnymi wynikami orzeczniczymi. Treść uzasadniania nie pozwala jednak na przyjęcie, że kryteria te rzeczywiście zostały wzięte pod uwagę, na co wskazano już powyżej. Podkreślić należy, że uzasadnienie uchwały KRS jest bardzo istotnym czynnikiem wpływającym na wymiar sprawiedliwości, pozwala bowiem na poznanie obiektywnych okoliczności, które wpływają na dokonywane przez Radę wybory.

W świetle powyższego należy zgodzić się należy także z zarzutami, że w niniejszej procedurze konkursowej przed KRS doszło do naruszenia przepisów, art. 2 oraz art. 60 Konstytucji RP – wynikającej z zasady demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, zasady zaufania obywatela do państwa i równego dostępu do służby publicznej.

Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania (wyroki Sądu Najwyższego: z 15 października 2014 r., III KRS 49/14; z 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21; z 16 marca 2022 r., I NKRS 94/21). Powołane przepisy gwarantują obywatelowi, korzystającemu z pełni praw publicznych, prawo ubiegania się o przyjęcie do służby publicznej, nie gwarantują natomiast przyjęcia do tej służby. Przypomnieć należy, że kandydat na stanowisko sędziowskie nie ma roszczenia o nabór do służby (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 14 czerwca 2023 r., I NKRS 27/23).

Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały nie jest możliwe zrekonstruowanie faktycznie zastosowanych przez Radę kryteriów, których ocena przełożyła się na jej treść. Jak podnosi się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, niewskazanie konkretnych kryteriów i niewyjaśnienie sposobu ich zastosowania przy podejmowaniu przez Radę decyzji o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu uniemożliwia Sądowi Najwyższemu właściwą kontrolę zaskarżonej uchwały, zarówno w aspekcie dopełnienia przez Radę wymagania wszechstronnego rozważenia sprawy (art. 33 ust. 1 u.KRS), jak i z punktu widzenia poszanowania zasad wynikających z Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności wynikającej z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasady ochrony zaufania obywatela do państwa, a także wynikającej z art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasady równych szans w ubieganiu się o pełnienie funkcji publicznych (wyroki Sądu Najwyższego: z 29 lipca 2019 r., I NO 89/19; z 25 maja 2021 r., I NKRS 49/21).

W powyższych okolicznościach za uzasadniony uznać należało zarzut naruszenia przez Radę art. 33 ust. 1 ustawy o KRS i art. 42 ust. 1 u.KRS i z tego względu uchylić zaskarżoną uchwałę.

Z tych wszystkich względów, Sąd Najwyższy przyjmując za podstawę

art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS uchylił zaskarżoną uchwałę i przekazał Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpatrzenia.

MR

[f.n]